NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
L. A. GEELHOED
prednesené 12. septembra 2006 [1]

Obsah

I — Úvod ..... I - 963

II — Rozhodnutie ..... I - 963

III — Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok ..... I - 965

IV — Konanie pred Súdnym dvorom ..... I - 965

V — Dôvody odvolateľa a tvrdenia účastníkov konania ..... I - 966

A — Prvý odvolací dôvod: porušenie zásady spravodlivého súdneho konania: ..... I - 966

1. Úvahy Súdu prvého stupňa ..... I - 966

2. Výhrady odvolateľa ..... I - 968

3. Tvrdenia Komisie ..... I - 970

4. Posúdenie ..... I - 973

B — Druhý odvolací dôvod: nesprávne uplatňovanie článku 81 ES v článku 2 rozhodnutia ..... I - 978

1. Úvahy Súdu prvého stupňa ..... I - 978

2. Výhrady odvolateľa ..... I - 979

3. Tvrdenia Komisie ..... I - 980

4. Posúdenie ..... I - 981

1 — Jazyk prednesu: holandčina.

C — Tretí odvolací dôvod: porušenie zásady rovnosti zaobchádzania pri posúdení uloženej pokuty ..... I - 983

1. Relevantné časti napadnutého rozsudku ..... I - 983

2. Výhrady odvolateľa ..... I - 984

3. Tvrdenia Komisie ..... I - 986

4. Posúdenie ..... I - 987

VI — Trovy ..... I - 988

VII — Návrh ..... I - 989

I — Úvod

1. Predmetom tejto veci je odvolanie podané Salzgitter Mannesmannröhren-Werke GmbH, predtým Mannesmannröhren-Werke AG (ďalej len „Mannesmann") proti rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 8. júla 2004, Mannesmannröhren-Werke/Komisia (T-44/00) [2].

2. V napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa znížil pokutu uloženú odvolateľovi rozhodnutím Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúcim sa na konanie o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúrky) [3] (ďalej len „rozhodnutie"), a v zostávajúcej časti návrh na zrušenie tohto rozhodnutia zamietol.

II — Rozhodnutie

3. Pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré sú základom rozhodnutia, odkazujem na moje návrhy z tohto dňa vo veci Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel/Komisia (C-403/04 P a C-405/04 P, body 3 až 12).

2 — Zb. s. II-2223, ďalej len „napadnutý rozsudok".

3 — Ú. v. EÚ L 140, 2003, s. 1.

4. Pre potreby tohto odvolania je výrok rozhodnutia formulovaný takto:

„*Článok 1*

1. Mannesmannröhren-Werke AG... [a] porušili ustanovenia článku 81 ods. 1 Zmluvy ES tým, že boli stranami dohody, ktorá okrem iného stanovila vzájomné rešpektovanie ich domácich trhov týkajúcich sa bezšvíkových závitových rúr OCTG štandard a *produktovody projekt bez zvarov*.

2. Porušenie trvalo v prípade Mannesmannröhren-Werke AG od roku 1990 do roku 1995... .

Článok 2

1. Mannesmannröhren-Werke AG... porušili ustanovenia článku 81 ods. 1 Zmluvy ES tým, že v rámci porušenia predpisov uvedeného v článku 1 uzatvorili zmluvy, v dôsledku ktorých si rozdelili dodávky hladkých rúr OCTG British Steel Limited... .

2. ... Porušenie trvalo v prípade Mannesmannröhren-Werke AG, od 9. augusta 1993 do 24. apríla 1997.

...

Článok 4

Podnikom uvedeným v článku 1 boli z dôvodu porušenia predpisov uvedených v tom istom článku uložené nasledujúce pokuty:

1. Mannesmannröhren-Werke AG	13 500 000 Eur.

... .“

III — Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

5. Siedmimi žalobami, podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa medzi 28. februárom a 3. aprílom 2000 podalo sedem z ôsmich podnikov, ktorým boli uložené sankcie, vrátane Mannesmann, žalobu proti tomuto rozhodnutiu.

6. Mannesmann navrhol zrušenie rozhodnutia, subsidiárne zníženie pokuty, ktorá mu bola uložená, a zaviazanie Komisie Európskych spoločenstiev na náhradu trov konania.

7. V napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa:

— zrušil článok 1 ods. 2 rozhodnutia v rozsahu, v akom konštatuje, že vytýkané porušenie začalo pred 1. januárom 1991,

— stanovil výšku pokuty uloženej žalobcovi na 12 600 000 eur,

— v zostávajúcej časti žalobu zamietol,

— zaviazal každého účastníka konania na náhradu svojich vlastných trov konania.

IV — Konanie pred Súdnym dvorom

8. Vo svojom odvolaní Mannesmann navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom zamietol žalobu namierenú proti rozhodnutiu,

— zrušil rozhodnutie,

— subsidiárne, znížil pokutu stanovenú v článku 4 rozhodnutia,

— znížil úroky z omeškania stanovené v článku 5 rozhodnutia,

— ďalej, tiež subsidiárne, vrátil vec Súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie tohto súdu na základe rozhodnutia Súdneho dvora,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

9. Komisia navrhla, aby Súdny dvor zamietol odvolanie v celom rozsahu a zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.

V — Dôvody odvolateľa a tvrdenia účastníkov konania

10. Mannesmann uvádza tri odvolacie dôvody smerujúce k zrušeniu napadnutého rozsudku, založené na porušení zásady spravodlivého súdneho konania, nesprávnom uplatnení článku 81 ES v článku 2 rozhodnutia a na porušení zásady rovnosti zaobchádzania.

11. Ďalej budem skúmať v tomto poradí odvolacie dôvody uvádzané odvolateľom.

A — *Prvý odvolací dôvod: porušenie zásady spravodlivého súdneho konania:*

1. Úvahy Súdu prvého stupňa

12. V prvom rade odvolateľ spochybnil to, že dokument s názvom „Rozdeľujúci kľúč" je prípustný ako dôkaz porušení článku 81 ES zistených v rozhodnutí. Keďže Komisia neoznámila totožnosť autora dokumentu, jeho autentickosť a dôkazná sila musia byť posúdené s požadovanou obozretnosťou.

13. Komisia mala aspoň spresniť, za akých okolností získala tento dokument, ktorý uvádza ako priamy dôkaz protiprávneho aktu.

14. Keďže žiadny z dotknutých podnikov neuznal autentickosť tohto dokumentu a Komisia ju ďalej nepreukázala iným spôsobom, nemôže z nej vychádzať ako zo základu pre svoje rozhodnutia, ktoré prijala proti Mannesmannu. Takýto čin by predstavoval porušenie práv na obhajobu a bol by dôvodom pre zrušenie rozhodnutia.

15. Súd prvého stupňa sa v bodoch 81 až 85 detailne zaoberal týmito tvrdeniami predloženými odvolateľom proti prípustnosti dokumentu „Rozdeľujúci kľúč" ako dôkazu:

„81. Najprv treba zdôrazniť, že v odôvodneniach napadnutého rozhodnutia týkajúcich sa konštatovaného porušenia v článku 1 sa Komisia v širokej miere opierala o vyhlásenie pána Verlucu zo 17. septembra 1996... . Ak sa Komisia rovnako v tomto kontexte osobitne oprela v odôvodneniach 85 a 86 napadnutého rozhodnutia aj o dokument Rozdeľujúci kľúč, tak tento dokument má vo všeobecnej časti rozhodnutia menšiu váhu ako vyhlásenia pána Verlucu.

82. Tvrdenie spoločnosti Mannesmann spočívajúce v tom, že Komisia sa mala hlavne oprieť o tento dokument pri konštatovaní porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, treba jednoznačne zamietnuť. ...

83. [V tomto bode Súd prvého stupňa čiastočne zopakoval body 85 a 86 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré naznačujú, ako Komisia nadobudla vlastníctvo dokumentu „Rozdeľujúci kľúč" a aký je jeho príslušný obsah.]

84. Pokiaľ ide o prípustnosť dokumentu Rozdeľujúci kľúč ako dôkazu porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, v práve Spoločenstva prevláda zásada voľného hodnotenia dôkazov a jediným rozhodujúcim kritériom pri hodnotení dôkazov je ich vierohodnosť (návrhy, ktoré predniesol sudca Vesterdorf vykonávajúci funkciu generálneho advokáta, súvisiace s rozsudkom Súdu prvého stupňa z 24. októbra 1991, Rhône-Poulenc/Komisia, T-1/89, Zb. s. II-867, II-869, II-954, v tomto zmysle tiež pozri rozsudok Súdneho dvora 23. marca 2000, Met-Trans a Sagpol, C-310/98 a C-406/98, Zb. s. I-1797, bod 29, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 2002, Vela a Tecnagrind/Komisia, T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, Zb. s. II-4547, bod 223). Navyše pre Komisiu môže byť nevyhnutné, aby chránila anonymitu informátorov (pozri v tomto zmysle rozsudok Adams/Komisia, ..., bod 34)[4], pričom táto okolnosť ju nemôže donútiť, aby odstránila dôkaz, ktorým disponuje.

4 — Rozsudok zo 7. novembra 1985, 145/83, Zb. s. 3539.

85. V dôsledku toho, ak sú tvrdenia spoločnosti Mannesmann, pokiaľ ide o vierohodnosť a potom dôkaznú silu dokumentu Rozdeľujúci kľúč, relevantné, to ešte neznamená, že tento dokument je neprípustným a že ho treba odstrániť zo spisu."

2. Výhrady odvolateľa

16. Na podporu tohto odvolacieho dôvodu odvolateľ uvádza hlavne dve tvrdenia:

— v bode 84 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa nepodal správny výklad relevantnej judikatúry Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa; podľa tejto judikatúry je pri posúdení dôkazov potrebné preveriť ich pôvod,

— pripustením dokumentu s názvom „Rozdeľujúci kľúč" ako dôkazu Súd prvého stupňa porušil relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „EDĽP") o prípustnosti anonymných svedkov a dôkazov.

17. Podľa odvolateľa, ktorý v tomto ohľade cituje rozsudok Vela a Tecnagrind/Komisia [5], bod 223, právo Spoločenstva vyžaduje, aby sa pri posúdení dôkazov overil ich pôvod.

18. V rámci konania o správnom vyšetrovaní musí byť žalovaný oprávnený bez ďalšieho obmedzenia overiť autentickosť obsahu dokumentu, ako aj vierohodnosť informátora. V opačnom prípade by nebol schopný rozhodnúť, či informátor hovorí pravdu, alebo je zmanipulovaný tretími osobami, ktoré chcú poškodiť dotknutý podnik. Používanie dôkazov, ktorých autor a pôvod sú neznámi, by okrem toho bolo v rozpore so zásadou právneho štátu, ktorá je zakotvená v článku 6 ods. 1 EÚ.

19. To nie je vyvrátené v rozsudku Adams/Komisia [6], ktorý cituje Súd prvého stupňa, v ktorom išlo o „anonymné" informácie používané na účely vedenia vyšetrovania s cieľom nájsť ďalšie dôkazy, ktoré sú sami prípustné.

5 — Už citovaný v bode 15.

6 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 4.

20. Z článku 6 ods. 2 EÚ vyplýva, že pri uplatňovaní práva Spoločenstva je potrebné prihliadať na základné práva zakotvené v EDĽP. To je okrem toho opäť výslovne potvrdené Chartou základných práv Európskej únie.[7] Články 46 a 47 tejto charty zodpovedajú článku 6 EDĽP a zaručujú dotknutým občanom právo na spravodlivé súdne konanie.

21. Okrem toho článok 52 ods. 3 charty spresňuje, že výklad charty súdnymi orgánmi musí zaručiť takú úroveň ochrany, ktorá nie je nižšia ako tá, ktorú ponúka EDĽP. Úradné vyhlásenia týkajúce sa článku 52 ods. 3 k tomu dodávajú, že odkaz na EDĽP sa tiež vzťahuje na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva.

22. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre niekoľkokrát vymedzil zrejmé obmedzenia pre používanie vyhlásení anonymných tretích osôb. Podľa tejto judikatúry musí mať žalovaný možnosť poprieť nielen autentickosť takýchto vyhlásení, ale aj vierohodnosť osoby chránenej jej anonymnosťou. O tejto otázke odvolateľ cituje rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Kostovski v. Holandsko[8], Van Mechelen v. Holandsko[9] a Windisch v. Rakúsko[10].

23. Táto judikatúra okrem toho potvrdzuje, že používanie anonymných vyhlásení je prípustné v priebehu vyšetrovacej fázy konania, ale aj to, že takéto vyhlásenia sa nemôžu použiť ako dôkazy, ktoré svedčia v neprospech obvineného.

24. Ak ide o dokument, ktorý obsahuje vyhlásenie anonymného svedka, judikatúra je zhrnutá v nedávnom rozsudku Visser v. Holandsko[11] takto: takýto dokument sa môže použiť ako dôkaz, len ak a) žalovaný v žiadnom štádiu konania nepožiadal o povolenie vypočuť dotknutého svedka; b) odsúdenie je v podstate založené na iných dôkazoch, ktoré nepochádzajú z anonymných zdrojov, a c) dotknutý súd výslovne uvádza, že vyhlásenie anonymného svedka používal obozretne a prezieravo.

7 — Ú. v. ES C 364, 2000, s. 1, ďalej len „charta".

8 — Pozri ESĽP, rozsudok z 20. novembra 1989, séria A č. 166.

9 — Pozri ESĽP, rozsudok z 23. apríla 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-III.

10 — Pozri ESĽP, rozsudok z 27. septembra 1990, séria A č. 186.

11 — Pozri ESĽP, rozsudok zo 14. februára 2002, *Recueil des arrêts et décisions* 2002, § 32.

25. V prejednávanej veci Súd prvého stupňa nesplnil tieto podmienky. V dôsledku toho nie je dôležité, akú dôkaznú hodnotu pripísal Súd prvého stupňa dokumentu „Rozdeľujúci kľúč". Okrem toho z bodov 85 až 94 napadnutého rozsudku vyplýva, že tento dokument má pri hodnotení dôkazov ústredné miesto.

26. Odvolateľ uzaviera argumentáciu vyhlásením, že používaním dokumentu „Rozdeľujúci kľúč" v jeho neprospech porušil Súd prvého stupňa zásadu spravodlivého súdneho konania. V súlade s touto zásadou možno práva na obhajobu obmedziť, len pokiaľ je toto obmedzenie nevyhnutné a primerané. [12] Keďže Súd prvého stupňa nepoznal totožnosť, ani motívy anonymného informátora, nemôže si urobiť úsudok o otázke, či bolo v prejednávanej veci toto obmedzenie práv na obhajobu odôvodnené.

3. Tvrdenia Komisie

27. Komisia sa domnieva, že tento odvolací dôvod nie je prípustný, pretože odvolateľ sa dovoláva porušenia EDĽP a charty po prvýkrát až v štádiu odvolania. Na prvom stupni sa odvolateľ obmedzil na to, že uvádzal, že ak by sa pripustil dokument „Rozdeľujúci kľúč" ako dôkaz, rovnalo by sa to porušeniu práv na obhajobu. V každom prípade na prvom stupni odvolateľ nemohol vytýkať Komisii porušenie charty. Táto bola vyhlásená až 7. decembra 2000, zatiaľ čo rozhodnutie pochádza z 8. decembra 1999.

28. Vo veci samej Komisia spochybňuje, že Súd prvého stupňa porušil právo na obhajobu. Z judikatúry citovanej odvolateľom nemožno v žiadnom prípade vyvodiť [13], že dokument nemožno použiť ako dôkaz, ak je jeho autor neznámy. Pôvod dokumentu je podľa tejto judikatúry jedným z viacerých kritérií, na základe ktorých sa musí posudzovať jeho dôkazná hodnota.

29. Rovnako ako žalovaná musí Súd prvého stupňa posúdiť na základe všetkých dostupných informácií, či je dôkaz autentický alebo nie a či jeho obsah správne alebo nesprávne odzrkadľuje skutkový stav.

30. Ide teda o to, či bol odvolateľ schopný zaujať stanovisko k autentickosti a vierohodnosti dôkazov hodnotených Súdom prvého stupňa, prv než tento vydá svoje posúdenie. Tak to bolo v prejednávanej

12 — V tejto súvislosti odvolateľ odkazuje na rozsudok z 11. júla 1989, Schräder, 265/87, Zb. s. 2237, bod 21.

13 — Už citovaná v bode 15 a v poznámke pod čiarou 4.

veci tak v priebehu konania, ktoré viedlo k rozhodnutiu Komisie, ako aj v priebehu konania pred Súdom prvého stupňa.

31. Ak nie sú autor a adresát dokumentu, ako aj okolnosti, za ktorých bol vyhotovený, známe alebo nemôžu byť Komisiou zverejnené z dôvodu povinnosti mlčanlivosti, ktorá jej prislúcha podľa článku 287 ES, určite to môže ovplyvniť jeho dôkaznú hodnotu.

32. Súd prvého stupňa to riadne zohľadnil pri posúdení, ktoré sa v napadnutom rozsudku týka dôkazov: na jednej strane v bode 86 napadnutého rozsudku konštatuje, že dokument „Rozdeľujúci kľúč" má len obmedzenú dôkaznú hodnotu, pretože okolnosti, za ktorých bol vyhotovený, sú neznáme, a na druhej strane v bodoch 87 a 94 tohto rozsudku konštatuje, že určite má takúto obmedzenú dôkaznú hodnotu, pretože obsahuje špeciálne informácie, ktoré zodpovedajú informáciám obsiahnutým v iných dokumentoch.

33. Okrem toho sú závery, ktoré odvolateľ vyvodzuje z rozsudku Adams/Komisia [14], neúplné. Je pravda, že Komisia má podľa tohto rozsudku povinnosť mlčanlivosti, ak informátor požiada o zachovanie anonymity, avšak táto povinnosť vzniká až v okamihu, keď sa chystá využívať dotknuté informácie.

34. Komisia popiera, že Súd prvého stupňa porušil článok 6 EDĽP a články 47 a 48 charty.

35. S ohľadom na chartu podotýka, že táto charta zatiaľ nie je právne záväzná. [15] Okrem toho, právo na spravodlivé súdne konanie, tak ako je vymedzené v článku 47 ods. 2 charty, nemá osobitný význam, pretože podľa článku 52 ods. 3 nemá toto ustanovenie širší rozsah ako článok 6 EDĽP. Preto nie je v tejto súvislosti potrebné venovať článku 47 charty zvláštnu pozornosť.

36. Hoci EDĽP nie je súčasťou práva Spoločenstva, [16] právo na spravodlivé súdne konanie sa zaraďuje medzi základné práva, ktoré sú súčasťou práva Spoločenstva, a pri ich výklade je súd Spoločenstva povinný riadne

14 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 4.

15 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. januára 2003, Philip Morris International a i./Komisia, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 a T-272/01, Zb. s. II-1, bod 122.

16 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. februára 2001, Mannesmannröhren-Werke/Komisia, T-112/98, Zb. s. II-729, bod 59.

prihliadať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. [17]

37. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva citovaná odvolateľom sa týka anonymných svedeckých výpovedí v trestnom konaní, kým v prejednávanej veci ide o používanie dokumentu, ktorého autor nie je identifikovaný v rámci konania o uložení pokuty na základe súťažného práva.

38. Mannesmann si neprávom zamieňa svedecký dôkaz s listinným dôkazom. Zo žiadneho rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva citovaného odvolateľom [18] nevyplýva, že dokumenty možno použiť, len ak je autor známy a môžu mu byť kladené otázky žalovaným a príslušným súdom.

39. Podľa Komisie táto judikatúra vychádza zo zásady, podľa ktorej všetky dôkazy musia byť predložené na verejnom pojednávaní s ohľadom na kontradiktórnu diskusiu. [19]

40. Pripomínam, že v konaní o správnom vyšetrovaní nemá právomoc prinútiť osoby dostaviť sa ako svedkovia. Práve preto rozhodnutia v oblasti súťaže spočívajú predovšetkým na listinných dôkazoch. Vo svetle týchto osobitných čŕt konania Komisia koná v súlade so zásadou sprístupnenia všetkých dostupných dôkazov, aby sa s nimi mohol dotknutý podnik oboznámiť a na ne zareagovať, a to buď písomne alebo ústne. To je kontradiktórnou diskusiou, ktorú musí Komisia uľahčiť uplatňovaním citovanej zásady v správnom konaní.

41. Komisia okrem toho spochybňuje tvrdenie Mannesmannu, podľa ktorého dokument „Rozdeľujúci kľúč" zohral pri hodnotení dôkazov ústrednú úlohu.

42. Súd prvého stupňa už vyvrátil toto tvrdenie v bodoch 81 a 82 napadnutého rozsudku. V bode 87 Súd prvého stupňa rozvíja toto hľadisko konštatovaním, že do

17 — Rozsudok z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, body 273 a 274.

18 — Komisia tu odkazuje na rozsudky Kostovski v. Holandsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 8, § 41; Van Mechelen v. Holandsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 9, § 51; Windisch v. Rakúsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 10, § 26, ako aj na rozsudky Ásch v. Rakúsko z 26. apríla 1991, séria A č. 203, § 27, a Lüdi v. Švajčiarsko z 15. júna 2002, rad A č. 238, § 47.

19 — Tento základ sa vždy znovu nachádza v bodoch uvádzaných v judikatúre už citovanej v predchádzajúcej poznámke pod čiarou.

miery, do akej dokument „Rozdeľujúci kľúč" obsahuje špeciálne informácie zodpovedajúce informáciám, ktoré sa nachádzajú v iných dokumentoch, najmä vo vyhláseniach pána Verlucu, sa tieto dôkazy môžu vzájomne posilňovať. [20]

4. Posúdenie

43. Musí byť všeobecná zásada práva Spoločenstva, podľa ktorej má každý právo na spravodlivé súdne konanie, na účely uplatňovania súťažného práva Spoločenstva vykladaná v tom zmysle, že dokumenty, ktoré obsahujú informácie, ktoré obviňujú dotknuté podniky, nie sú prípustné ako dôkaz, ak musí totožnosť ich autorov, ako aj tých, ktorí ich doručili Komisii, zostať utajená?

44. Takáto je v podstate právna otázka, ktorú odvolateľ vznáša svojím prvým odvolacím dôvodom a o ktorej sa domnieva, že na ňu Súd prvého stupňa podal nesprávnu odpoveď.

45. V ustálenej judikatúre Súdny dvor uznal zásadu, podľa ktorej má každý právo na spravodlivé súdne konanie, ako všeobecnú zásadu práva Spoločenstva v súvislosti, s ktorou má vo zvyku odkazovať tak na spoločné ústavné tradície členských štátov, ako aj na EDĽP. [21]

46. S ohľadom na poslednú časť vety neprikladám veľký význam tomu, že v priebehu konania na prvom stupni žalobca výslovne neuvádzal článok 6 EDĽP.

47. Ako Súdny dvor viackrát zdôrazňoval, právna zásada spravodlivého súdneho konania je ako všeobecná zásada práva Spoločenstva odvodená od základných práv, ktoré sú tiež založené na EDĽP, a zvlášť na článku 6 tohto dohovoru.

48. Práve preto možno pripustiť, že ak sa dovolávame právnej zásady spravodlivého súdneho konania pred súdom Spoločenstva — ako to urobil žalobca na prvom stupni [22] — tak to tiež implicitne zahŕňa odkaz na článok 6 EDĽP.

20 — Bod 87 napadnutého rozsudku je formulovaný takto: „Do tej miery, do akej Rozdeľujúci kľúč obsahuje špeciálne informácie zodpovedajúce informáciám, ktoré sa nachádzajú v iných dokumentoch, najmä vo vyhláseniach pána Verlucu, tak potom treba usúdiť, že tieto dôkazy sa môžu vzájomne posilňovať".

21 — Pozri pre nedávne potvrdenie tejto judikatúry rozsudok z 2. mája 2006, Eurofood IFSC, C-341/04, Zb. s. I-3813, bod 65.

22 — Pozri presnejšie bod 77 napadnutého rozsudku.

49. Takže sa domnievam, že tento odvolací dôvod je prípustný.

50. Právna zásada spravodlivého súdneho konania bola v priebehu času neprestajne prepracúvaná a konkretizovaná v rámci správneho konania o vyšetrovaní vedeného Komisiou o porušení článkov 81 ES a 82 ES. Je výsledkom interakcie medzi súdom Spoločenstva, Komisiou pri výkone jej správnej praxe a zákonodarcom Spoločenstva, ktorý uzákonil vývoj administratívnej praxe a judikatúry v príslušných procesných ustanoveniach. [23]

51. Zásada spravodlivého súdneho konania vo vzťahu k podnikom, proti ktorým sa vedie vyšetrovanie, zahŕňa aspoň nasledujúce práva:

— záruku, že výhrady, na ktoré musia mať dotknuté podniky možnosť odpovedať, im budú predbežne oznámené, [24]

— právo na prístup k spisu: Komisia je povinná zverejniť dôkazy obsiahnuté v dokumentoch, na ktorých zakladá svoje tvrdenia, okrem prípadu, keď dôkazy obsahujú obchodné tajomstvá a iné dôverné informácie, ktoré nemôžu byť zverejnené, [25]

— právo písomne odpovedať na výhrady, [26]

— právo byť vypočutý: dotknuté podniky môžu ústne oznámiť na pojednávaní svoje stanovisko k výhradám, ktoré sú im určené. [27]

52. Hodnotenie dôkazov v súťažných veciach je charakterizované osobitnými problémami, ktoré Súdny dvor nedávno opäť

23 — To jasne vyplýva z nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), z nariadenia Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov 81 a 82 Zmluvy o založení ES (Ú. v. EÚ L 123, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81).

24 — Požiadavky, ktoré musí spĺňať oznámenie o výhradách, boli veľmi skoro upresnené v podrobnej judikatúre. Pozri okrem toho rozsudky z 15. júla 1970, ACF Chemiefarma/Komisia, nazývaný „Chinín", 41/69, Zb. s. 661, body 90 až 96; zo 14. júla 1972, ICI/Komisia, nazývaný „Farbivá", 48/69, Zb. s. 619, body 21 až 25, a zo 7. júna 1983, Musique Diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, body 12 až 17. Tieto požiadavky sú v súčasnosti vyjadrené v článku 27 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 a v článku 11 ods. 2 nariadenia č. 773/2004 (už citované v poznámke pod čiarou 23).

25 — Súdny dvor v zásade uznal toto právo v rozsudkoch z 13. februára 1979, Hoffmann-La Roche/Komisia (85/76, Zb. s. 461, bod 11), Musique Diffusion française a i./Komisia (už citovaný v poznámke pod čiarou 24, body 24 až 30), z 25. októbra 1983, AEG/Komisia (107/82, Zb. s. 3151, body 21 až 30), a zo 7. januára 2004, Aalborg-Portland a i./Komisia (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-135, bod 68). Právo na prístup k spisu je v súčasnosti upravené v článku 27 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 a v článku 15 nariadenia č. 773/2004 (už citované v poznámke pod čiarou 23).

26 — Toto právo je teraz kodifikované v článku 10 nariadenia č. 773/2004.

27 — Toto právo je teraz kodifikované v článku 12 nariadenia č. 773/2004.

zhrnul v rozsudku Aalborg-Portland a i./Komisia [28]:

— činnosti, ktoré zahŕňajú postupy a dohody obmedzujúce súťaž, sa za normálnych okolností odohrávajú protiprávne, schôdze sa konajú tajne, najčastejšie v tretej krajine, a s nimi súvisiace dokumenty sú zredukované na minimum,

— aj tých niekoľko dokumentov, ktoré výslovne potvrdzujú protiprávny kontakt medzi operátormi, je za normálnych okolností zlomkovitých a rozptýlených,

— vo väčšine prípadov musí byť existencia postupu alebo dohody obmedzujúcich súťaž vyvodená z niekoľkých zhôd okolností a nepriamych dôkazov, ktoré pri spoločnom zohľadnení môžu predstavovať, ak niet iného súvislého vysvetlenia, dôkaz porušenia pravidiel hospodárskej súťaže.

53. K týmto problémom, ktoré sú súčasťou hodnotenia dôkazov, pristupujú aj obmedzenia, ktorým podlieha Komisia pri výkone svojich právomocí vo veci vyšetrovania. Na tomto mieste mám okrem iného na mysli obmedzenie *ratione loci* týchto právomocí, ktoré sa môžu vykonávať len na území Spoločenstva, a obmedzenia, ktoré vyplývajú z práva adresátov vyšetrovania mlčať a neobviniť sám seba, ktoré zohralo úlohu v konaní o vyšetrovaní, ktoré viedlo k rozhodnutiu Komisie, ktoré je podkladom tejto veci. [29]

54. Osobitné obmedzenie právomocí zverených Komisii v rámci vyšetrovania protisúťažných postupov vyplýva zo skutočnosti, že nebola oprávnená vypočúvať osoby, aby tak získala informácie relevantné pre toto vyšetrovanie. Túto právomoc má až od nadobudnutia účinnosti nariadenia č. 1/2003 za predpokladu, že s tým dotknuté osoby súhlasia. [30] Relatívna slabosť tejto právomoci vyplýva zo skutočnosti, že Komisia nemôže vyzvať osoby, aby sa dostavili ako svedkovia, ani uložiť pokuty, ak sú poskytnuté informácie nesprávne alebo klamlivé.

55. Preto svedecký dôkaz, ktorý je taký dôležitý vo vnútroštátnych trestných konaniach a na ktorý sa vzťahuje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva citovaná

28 — Už citovaný v poznámke pod čiarou 25, body 55 až 57.

29 — Pozri rozsudok Súdu prvého stupňa Mannesmannröhren-Werke/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 16.

30 — Článok 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 a článok 3 nariadenia č. 773/2004, už citované v poznámke pod čiarou 23.

odvolateľom, môže hrať len druhoradú úlohu v rámci vyšetrovania postupov obmedzujúcich súťaž a ich potláčania.

56. V dôsledku toho v rámci vyšetrovania týkajúceho sa súťažného práva Spoločenstva a konania, ktoré má zaručiť jeho dodržiavanie, musia písomné dokumenty hrať v hodnotení dôkazov ústrednú úlohu, nech je ich zozbieranie v praxi akokoľvek ťažké.

57. Hodnotenie dôkazu založeného na písomných dokumentoch sa komplikuje aj tým, že tieto obsahujú obchodné tajomstvá a iné informácie, ktoré nemôžu byť zverejnené, alebo môžu byť zverejnené len so značným obmedzeniami. Pokiaľ ide o dokumenty pochádzajúce z podnikov, ktoré sú predmetom vyšetrovania, dodržiavanie dôvernosti, ktoré má za cieľ chrániť oprávnené záujmy žalovaných podnikov, predstavuje jeden z aspektov právnej zásady spravodlivého súdneho konania. Súd Spoločenstva dohliada na to, aby bola táto dôvernosť prísne dodržiavaná. [31]

58. Nielen podniky, na ktoré sa vyšetrovanie vzťahuje, ale aj iné fyzické alebo právnické osoby, ktoré sú dotknuté konaním o vyšetrovaní ako poškodený, žalobca alebo informátor, môžu mať zrejmé ekonomické a právne záujmy, ktoré odôvodňujú, aby bolo zaručená dôvernosť informácií, ktoré poskytli, alebo aby bola ich totožnosť uchovaná v tajnosti. Súdny dvor to takisto uznal vo svojej judikatúre. [32]

59. Vzhľadom, na jednej strane, na záujem, ktorý môžu mať listinné dôkazy poskytnuté tretími osobami pri vyšetrovaní postupov a dohôd obmedzujúcich súťaž, a pre stanovenie dôkazu existencie takýchto postupov a dohôd, a na druhej stane, na záujem, ktorý majú dotknuté tretie osoby na tom, aby ich totožnosť a informácie, z ktorých by mohla byť vyvodená, zostali utajené, sa domnievam, že judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva citovanú odvolateľom, ktorá sa týka prípustnosti výpovedí anonymných svedkov alebo dokumentov, v ktorých sú tieto výpovede uvádzané, v trestných konaniach, nemožno použiť na účely spochybnenia prípustnosti dokumentov poskytnutých tretími osobami, ktorých anonymnosť musí byť zaručená ako dôkazov.

60. Bez toho, aby som hovoril o skutočnosti, že dotknuté rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva neposkytujú orientačné

31 — Pozri okrem toho uznesenie Súdu prvého stupňa z 19. júna 1996, NMH Stahlwerke a i./Komisia, T-134/94, T-136/94 až T-138/94, T-141/94, T-145/94, T-147/94, T-148/94, T-151/94, T-156/94 a T-157/94, Zb. s. II-537.

32 — Rozsudky Adams/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 4, a zo 6. apríla 1995, BPB Industries a British Gypsum/Komisia, C-310/93 P, Zb. s. I-865, bod 26.

body pre uplatňovanie kritérií, ktoré sú v nich vyjadrené s ohľadom na výpovede anonymných svedkov v trestných veciach [33], na listinné dôkazy, ktoré sú uvádzané na účely preukázania existencie porušenia v rámci konania o správnom vyšetrovaní týkajúceho sa súťažného práva Spoločenstva a konania, ktoré má zaručiť jeho dodržiavanie, by takéto uplatňovanie na základe analógie mohlo závažne skomplikovať už aj tak obtiažne hodnotenie dôkazov pre porušenia tohto súťažného práva.

61. V tomto ohľade ešte pripomínam, že pri listinných dôkazoch, ktoré nepochádzajú od tretích osôb, ale od žalovaných podnikov, nebude vždy možné na ich základe určiť autora alebo autorov a presný pôvod, pretože môžu existovať zrejmé dôvody pre ich utajenie.

62. Vyššie uvedené nebráni tomu, aby bolo možné dodržiavať právnu zásadu spravodlivého súdneho konania. Na tento účel musia byť splnené tri podmienky.

63. V prvom rade je potrebné, aby podnikom, proti ktorým sú uvádzané ako dôkazy dokumenty, ktorých zdroje musia zostať anonymné, bola poskytnutá možnosť oboznámiť sa s nimi a zaujať k nim stanovisko, a to písomne aj ústne, s možnosťou uvádzať dokumenty a ďalšie dôkazné prostriedky na účely ich vyvrátenia.

64. V druhom rade je potrené, aby Komisia v priebehu konania o vyšetrovaní, a zároveň Súd prvého stupňa, ak rozhoduje na prvom stupni, prejavili kritického ducha pri posudzovaní dôkaznej hodnoty takýchto dokumentov a starostlivo preverili prípadné nepriame dôkazy, ktoré svedčia proti ich spoľahlivosti a autentickosti.

65. V treťom rade pri vykonávaní voľného hodnotenia dôkazov pripustených judikatúrou [34] treba dohliadnuť na to, aby porušenia ustanovení Zmluvy ES v oblasti hospodárskej súťaže neboli výlučne a zásadne preukázané len dokumentmi, ktorých pôvod alebo autori musia zostať žalovanému neznámi.

66. Aby som mohol uzavrieť skúmanie tohto odvolacieho dôvodu, konštatujem, že v napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa splnil tieto tri podmienky.

33 — Tieto kritériá sú vymenované v bode 32 rozsudku ESLP Visser v. Holandsko (už citovanom v poznámke pod čiarou 11), v ktorom skoršiu judikatúru ESLP zhrnul Hoge Raad der Nederlanden.

34 — Pozri v tomto ohľade návrhy sudcu Vesterdorfa vo funkcii generálneho advokáta vo veci Rhône-Poulenc/Komisia (už citované v bode 15), a rozsudok Met-Trans a Sagpol (už citovaný v bode 15, bod 27).

67. Odvolateľ sa mohol dovolávať svojich tvrdení proti dokumentu „Rozdeľujúci kľúč".

68. Súd prvého stupňa ďalej preskúmal tieto tvrdenia a v bode 86 napadnutého rozsudku vyvodil záver, že „vierohodnosť [dokumentu ‚Rozdeľujúci kľúč'] je nevyhnutne znížená tým, že kontext vypracovania tohto dokumentu nie je skoro vôbec známy a v tomto ohľade sa nemôžu overiť ani tvrdenia Komisie".

69. Nakoniec v bode 94 Súd prvého stupňa výslovne potvrdil, že pre posúdenie dôkazu preukazujúceho existenciu sporného porušenia mal dokument „Rozdeľujúci kľúč" len vedľajší význam: „Z vyššie uvedeného vyplýva, že v rámci zväzku nepriamych súhlasných dôkazov získaných Komisiou si dokument Rozdeľujúci kľúč pri ustálení niektorých podstatných tvrdení nachádzajúcich sa vo vyhláseniach pána Verlucu vo vzťahu k existencii dohody o rozdelení trhu bezšvíkových rúr OCTG zachováva istú dôkaznú hodnotu...".

70. Z toho vyvodzujem záver, že prvý odvolací dôvod uvádzaný odvolateľom je nedôvodný.

B — *Druhý odvolací dôvod: nesprávne uplatňovanie článku 81 ES v článku 2 rozhodnutia*

1. Úvahy Súdu prvého stupňa

71. Druhý odvolací dôvod je namierený proti tej časti napadnutého rozsudku, v ktorej Súd prvého stupňa skonštatoval, že Mannesmann sa skutočne dopustil porušenia článku 81 ods. 2 ES uvedeného v článku 2 rozhodnutia.

72. Ide o dlhé pasáže (body 135 až 206) napadnutého rozsudku, ktoré na tomto mieste nemožno zopakovať *in extenso*.

73. V krátkosti Súd prvého stupňa skonštatoval, že uzavretím zmluvy o zásobovaní hladkých rúr OCTG s Corus UK Ltd (ďalej len „Corus") odvolateľ porušil zákaz uzatvárať horizontálne dohody, ktoré obmedzujú hospodársku súťaž. Súd prvého stupňa založil svoj záver na skutočnosti, že približne dva roky predtým uzavreli s Corus podobné zmluvy Vallourec SA (ďalej len „Vallourec") a Dalmine SpA (ďalej len „Dalmine"). Traja európski výrobcovia si takto rozdelili zásobovanie Corus hladkými rúrami OCTG. [35]

35 — Bod 188 napadnutého rozsudku.

74. Súd prvého stupňa videl v týchto skutočnostiach ďalšie náznaky existencie dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž medzi týmito troma dodávateľmi podniku Corus:

— existenciu porovnateľných doložiek o indexácii v zmluvách o zásobovaní, ktoré uzavreli s Corus, [36]

— existenciu dokumentu „Úvahy zmluvy VAM" z 23. marca 1990, ktorého obsah presne zodpovedá obsahu zmlúv, ktoré neskôr uzavrel Corus s troma ďalšími európskymi výrobcami, [37]

— stretnutie usporiadané v roku 1993 medzi štyrmi európskymi výrobcami s cieľom koordinovať ich pozície, najmä vo svetle budúceho odstavenia továrne na závitovanie Corus, [38]

— zvlášť dlhé trvanie zmlúv o zásobovaní uzavretých medzi Corus a troma ďalšími európskymi výrobcami. [39]

75. Súd prvého stupňa ďalej skonštatoval, že nariadenie (ES) č. 2790/1999 [40] nemožno uplatňovať na porušenia vytýkané Mannesmannu, pretože rozhodnutie bolo prijaté 8. decembra 1999 a pretože jeho článok 2 sa vzťahuje, pokiaľ ide o Mannesmann, na obdobie od roku 1993 do roku 1997, alebo na obdobie končiace sa pred nadobudnutím účinnosti nariadenia č. 2790/1999, 1. júna 2000. Aj keby sa vo svetle tohto nariadenia mohlo uvažovať o výnimke, vyžadovalo by si to žiadosť o výnimku podľa článku 4 nariadenia č. 17. V prípade neexistencie takejto žiadosti nie je potrebné skúmať, či možno uplatňovať článok 81 ods. 3. [41]

2. Výhrady odvolateľa

76. Odvolateľ predkladá štyri výhrady proti zisteniu Súdu prvého stupňa, uvedenému v bode 206 napadnutého rozsudku, podľa ktorého Komisia mohla správne zhodnotiť, že zmluvy o zásobovaní zakladajú porušenie uvedené v článku 2 rozhodnutia, a tak po právnej stránke dostatočne preukázala jeho existenciu, a podľa ktorého dodatočné dôkazy potvrdzujú tvrdenie Komisie, podľa

36 — Body 165 napadnutého rozsudku.

37 — Body 182 a 183 napadnutého rozsudku.

38 — Bod 187 napadnutého rozsudku.

39 — Bod 164 napadnutého rozsudku.

40 — Nariadenie Komisie (ES) č. 2790/1999 z 22. decembra 1999 o uplatňovaní článku 81 ods. 3 Zmluvy na kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov (Ú. v. ES L 336, s. 21; Mim. vyd. 08/001, s. 364).

41 — Body 172 a 173 napadnutého rozsudku.

ktorého boli tieto zmluvy uzavreté v rámci širšej spoločnej politiky, ktorá zasahuje trh s rúrami OCTG štandard.

77. V prvom rade sa dostatočne nepreukázalo, že každý z dotknutých výrobcov si bol vedomý zmlúv o zásobovaní uzavretých s Corusom ďalšími výrobcami. Pri skúmaní predmetných dôkazov Súd prvého stupňa nesplnil vysoké požiadavky, ktoré je podľa judikatúry [42] potrebné splniť, aby mohla byť zistená existencia zosúladeného postupu.

78. V druhom rade Súd prvého stupňa nesprávne nepriznal význam skutočnosti, že zmluvy o zásobovaní spoločností Vallourec, Dalmine a Mannesmann s Corus neboli uzavreté v tom istom čase.

79. V treťom rade Súd prvého stupňa nesprávne vyvodil existenciu horizontálnej dohody medzi dotknutými dodávateľmi z trvania zmlúv a doložiek o indexácii cien, ktoré s nimi súvisia.

80. V štvrtom rade boli úvahy Súdu prvého stupňa týkajúce sa uplatniteľnosti nariadenia č. 2790/1999 nesprávne a neúplné. Súd prvého stupňa mal pri týchto úvahách prihliadať na nariadenia (EHS) č. 1983/83 a č. 1984/83 [43], ktoré boli v tom čase účinné, a na tomto základe neuplatňovať článok 81 ods. 1 ES na zmluvu medzi odvolateľom a Corusom.

3. Tvrdenia Komisie

81. Komisia tvrdí, že tento odvolací dôvod je neúčinný v rozsahu, v akom je namierený proti záverom Súdu prvého stupňa týkajúcim sa horizontálnej povahy zmluvy o zásobovaní. V bode 179 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa konštatuje, že porušenie uvedené v článku 2 rozhodnutia bolo po právnej stránke dostatočne preukázané a že nie je viac nevyhnutne potrebné skúmať odôvodnenie Komisie, pokiaľ ide zosúladené konanie štyroch európskych výrobcov.

42 — Odvolateľ na tomto mieste odkazuje na rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Mayr-Meinhof/Komisia (T-347/94, Zb. s. II-1751, bod 65), a z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia (T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491, bod 4027).

43 — Nariadenie Komisie (EHS) č. 1983/83 z 22. júna 1983 týkajúce sa uplatňovania článku [81] ods. 3 Zmluvy na skupiny dohôd o výlučnej distribúcii [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 173, s. 1), nariadenie Komisie (EHS) č. 1984/83 z 22. júna 1983 týkajúce sa uplatňovania článku [81] ods. 3 Zmluvy na skupiny dohôd o výhradnom nákupe [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 173, s. 5).

82. Dve výhrady by mohli byť účinné, a to, že doložka o revízii cien nevyvoláva žiadne výhrady z hľadiska súťaže, a že Súd prvého stupňa mohol posúdiť zákonnosť zmluvy uzavretej s Corusom nielen s ohľadom na článok 81 ods. 1 ES, ale aj na článok 81 ods. 3 ES. A osobitnejšie s ohľadom na nariadenia č. 1983/83 a č. 1984/83 o skupinových výnimkách.

83. Vo vzťahu k prípustnosti prvých troch výhrad odvolateľa Komisia podotýka, že sú v podstate namierené proti jej rozhodnutiu, a nie proti posúdeniu dôkaznej hodnoty dôkazov Súdom prvého stupňa. Pokiaľ sú tieto výhrady výslovne namierené proti napadnutému rozsudku, zahŕňajú len spochybnenie skutkových zistení vykonaných Súdom prvého stupňa bez toho, aby preukázali, že vo svojom skúmaní skutkového stavu Súd prvého stupňa nesprávne posúdil dôkaznú hodnotu rozličných dôkazov.

84. V skutočnosti ide len o zastretý pokus, ktorý má dosiahnuť, aby sa pristúpilo k opätovnému preskúmaniu skutkového kontextu posúdeného Súdom prvého stupňa. Týmto tieto výhrady presahujú rámec odvolania, ktoré sa podľa článku 58 Štatútu Súdneho dvora obmedzuje na právne otázky.

85. Tieto tvrdenia v celom rozsahu platia aj pre vyvrátenie tvrdení, ktoré odvolateľ predkladá proti záverom, ktoré Súd prvého stupňa vyvodil z doložky o revízii cien obsiahnutej v zmluvách.

86. Nakoniec výhrada, podľa ktorej mal Súd prvého stupňa automaticky vyňať zmluvu o zásobovaní z pôsobnosti článku 81 ods. 1 ES, je po prvýkrát vznesená v štádiu odvolania, a preto nie je prípustná.

4. Posúdenie

87. Podľa môjho názoru Komisia správne pripomenula, že značná časť výhrad podaných na podporu tohto odvolacieho dôvodu nebola účinná. Tu ide o výhrady, ktorými sa odvolateľ snaží preukázať, že Súd prvého stupňa neprávom vyvodil záver, že zmluva o zásobovaní hladkých rúr OCTG štandard, ktorú uzavrel v roku 1993 s Corusom, bola súčasťou horizontálnej dohody, ktorou si štyria európski výrobcovia rozdelili britský trh s rúrami OCTG štandard.

88. Jediný záver, ktorý možno vyvodiť zo zistenia Súdu prvého stupňa uvedeného v bode 179 napadnutého rozsudku, podľa

ktorého existencia porušenia uvedeného v článku 2 rozhodnutia bola po právnej stránke dostatočne preukázaná a že „nie je viac nevyhnutne potrebné preskúmať odôvodnenie Komisie, pokiaľ ide zosúladené konanie štyroch európskych výrobcov", je podľa Súdu prvého stupňa taký, že toto odôvodnenie Komisie má nanajvýš vedľajší význam.

89. To je potvrdené bodom 206 napadnutého rozsudku, ktorý je formulovaný takto: „vzhľadom k vyššie uvedenému je potrebné dospieť k záveru, že Komisia v napadnutom rozhodnutí správne zhodnotila, že zmluvy o zásobovaní zakladajú porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, a po právnej stránke dostatočne preukázala ich existenciu. Rovnako je treba zdôrazniť [*na všetky potrebné účely*[44]], že dodatočné dôkazy uvedené Komisiou potvrdzujú správnosť jej tvrdenia, podľa ktorého tieto zmluvy patria do širšej spoločnej európskej politiky týkajúcej sa rúrok OCTG štandard".

90. Preto konštatujem, že na tieto predmetné výhrady, teda na výhrady uvedené v bodoch 77 a 78 vyššie, ako aj výhrady uvedené v bode 79, nie je potrebné prihliadať, ak sú neúčinné, v rozsahu, v akom sa týkajú trvania zmlúv o zásobovaní.

91. Pokiaľ ide o časť výhrady uvedenú v bode 79, ktorá sa týka záverov, ktoré Súd prvého stupňa vyvodzuje v bodoch 165 až 167 z doložiek o indexácii cien, domnievam sa, že nie je prípustná.

92. Odvolateľ podopiera túto výhradu trochu výstižným tvrdením, podľa ktorého táto doložka o indexácii cien nevyvoláva žiadnu námietky z hľadiska súťaže. Osobitne ani Komisia, ani Súd prvého stupňa nepreukázali, že v tomto ohľade došlo k protiprávnej výmene informácií medzi stranami.

93. Keďže odvolateľ na tomto mieste nevysvetľuje, či a ako sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia dôkazov, na ktorých založil svoje závery, v tejto časti výhrady nevidím nič iné, ako zastretú výzvu na opätovné preskúmanie posúdenia skutkového stavu vykonaného Súdom prvého stupňa. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora nie je takáto výzva prípustná. [45]

94. Domnievam sa, že posledná výhrada uvedená v bode 80 vyššie je takisto neprípustná, pretože bola vznesená oneskorene.

44 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

45 — V rámci tejto početnej judikatúry, ktorá medzičasom vznikla, odkážem len na rozsudok z 2. októbra 2003, Salzgitter/Komisia (C-182/99 P, Zb. s. I-10761, bod 43).

95. Predpokladám, že spôsob, akým Súd prvého stupňa v bodoch 172 a 173 napadnutého rozsudku zareagoval na tvrdenia, ktoré odvolateľ vyvodzuje z nariadenia č. 2790/1999, nie je sám osebe napadnuteľný.

96. Nemyslím si, že možno pripustiť, že Súd prvého stupňa mal okrem iného z úradnej povinnosti skúmať, či sa nariadenia č. 1983/83 a č. 1984/83, ktoré boli účinné v čase uzavretia zmlúv o zásobovaní, vzťahovali na tieto zmluvy.

97. V súčasnej judikatúre nenachádzam žiadnu skutočnosť, ktorá by potvrdzovala toto tvrdenie, ale len precedensy, ktoré svedčia proti nemu. [46]

98. Navyše, ak sa odvolateľ domnieva, že podľa nariadení č. 1983/83 a č. 1984/83 patria zmluvy o zásobovaní pod skupinové výnimky, ktoré ustanovujú, tak sa má dovolávať tohto tvrdenia v priebehu konania o správnom vyšetrovaní a konania na prvom stupni.

99. Diskusia, ktorá prebehla na pojednávaní medzi odvolateľom a Komisiou o tom, či mohli predmetné zmluvy s ohľadom na ich predmet a rozsah patriť pod predmetné skupinové výnimky, poukazuje len na to, že toto tvrdenie bolo uvádzané pred nevhodným súdom v nevhodnom čase.

100. Z toho vyvodzujem záver, že druhý odvolací dôvod uvádzaný odvolateľom je sčasti neprípustný a v zostávajúcej časti neúčinný.

C — Tretí odvolací dôvod: porušenie zásady rovnosti zaobchádzania pri posúdení uloženej pokuty

1. Relevantné časti napadnutého rozsudku

101. V bode 295 a nasl. napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa podrobne skúma tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého spolupracoval pri vyšetrovaní Komisie, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia. Komisia prikladala tomuto postoju nedostatočnú váhu:

— v porovnaní s Vallourec, ktorý vďaka svojej spolupráci dosiahol, aby sa mu pokuta znížila o 40 %,

46 — Rozsudok z 30. marca 2000, VBA/Florimex a i., C-265/97 P, Zb. s. I-2061, bod 114.

— v porovnaní s Dalmine, ktorá vďaka svojej spolupráci dosiahla, aby sa jej pokuta znížila o 20 %.

Okrem toho Komisia neprávom vytýkala odvolateľovi, že podal pred Súd prvého stupňa žalobu proti rozhodnutiu Komisie založenom na článku 1 ods. 5 nariadenia č. 17 [47], hoci voči Dalmine, ktorá podala podobnú žalobu, zaujal oveľa zhovievavejší postoj.

102. V bodoch 297 až 301 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa porovnáva spoluprácu, ktorú poskytol Vallourec, osobitne v osobe pána Verlucu, Komisii v rámci jej vyšetrovania, so spoluprácou Mannesmannu, osobitne v osobe pána Bechera.

103. V bode 302 Súd prvého stupňa ďalej konštatuje, že informácie, ktoré Komisia prijala od Mannesmannu pred oznámením o výhradách, nemožno porovnávať s informáciami, ktoré poskytol Vallourec.

104. V bodoch 303 až 305 Súd prvého stupňa ďalej porovnáva spoluprácu, ktorú poskytla Dalmine Komisii, so spoluprácou Mannesmannu a v bode 306 vyvodil záver, že tvrdenia Mannesmannu neopodstatňujú zníženie pokuty podľa bodu D 2 druhej zarážky oznámenia o spolupráci.

105. V bodoch 307 až 309 Súd prvého stupňa ďalej vysvetľuje, prečo nie je nutné znížiť pokutu podľa bodu 3 usmernení na výpočet.

106. Nakoniec Súd prvého stupňa posudzuje správanie Mannesmannu ako účastníka konania v už citovanej veci Mannesmannröhren-Werke/Komisia (T-112/98) a v bode 312 ho označuje za úplne nespolupracujúceho.

2. Výhrady odvolateľa

107. Na podporu tohto odvolacieho dôvodu odvolateľ predkladá tri výhrady, z ktorých sa prvé dve týkajú podľa neho neodôvodnených rozdielov pri posúdení správania spoločností

47 — Rozsudok Mannesmannröhren-Werke/Komisia, už citovaný v poznámke pod čiarou 16.

Vallourec a Dalmine v porovnaní s jeho vlastným správaním v priebehu správneho konania. Tretia výhrada je namierená proti záverom, ktoré Súd prvého stupňa vyvodzuje z veci T-112/98.

108. Odkazom na zásadu rovnosti zaobchádzania pri ukladaní pokút v konaní v oblasti hospodárskej súťaže, ktorá je vyjadrená v judikatúre [48], odvolateľ potvrdzuje, že Súd prvého stupňa jeho prínos do vyšetrovania Komisie v porovnaní s prínosom Vallourecu bagatelizoval.

109. Osobitnejšie Súd prvého stupňa konal v rozpore s pravidlom, podľa ktorého je pri uplatňovaní oznámenia o spolupráci potrebné prihliadať na akýkoľvek prínos, ktorý uľahčuje prácu Komisie pred doručením oznámenia o výhradách. [49]

110. V prejednávanej veci Mannesmann predložil vyhlásenie pána Bechera, ktorým potvrdil svoju účasť na predpokladanom porušení pravidiel hospodárskej súťaže predtým, než Komisia oznámila svoje výhrady. Okrem toho zo samotného rozhodnutia vyplýva, že vyhlásenie pána Bechera je pre Komisiu významným dôkazom.

111. Aj keď boli vyhlásenia pána Verlucu podrobnejšie a presnejšie, tento malý rozdiel neodôvodňuje taký podstatný rozdiel v zaobchádzaní pri ukladaní pokút, keď sa Súd prvého stupňa domnieval, že zníženie o 40 % v prospech Vallourecu bolo odôvodnené, kým naopak Mannesmann nedosiahol žiadne zníženie.

112. Súd prvého stupňa tiež podcenil správanie Mannesmannu v porovnaní so správaním Dalmine. Posledná menovaná oznámenie o výhradách výslovne prijala, kým Mannesmann sa v skutočnosti zdržal ich spochybnenia. Odvolateľ sa domnieva, že bod D 2 druhá zarážka oznámenia o spolupráci nevyžaduje takéto výslovné prijatie oznámenia o výhradách. V každom prípade sa domnieva, že znížením pokuty o 20 % v prospech Dalmine a žiadnym znížením v prospech jeho samotného sa veľmi precenil tento čisto formálny rozdiel medzi ich dvoma postojmi.

113. Svojou treťou výhradou Mannesmann spochybňuje závery, ktoré Súd prvého stupňa vyvodil z jeho žaloby proti roz-

48 — Pozri okrem toho rozsudky z 13. decembra 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, T-45/98 a T-47/98, Zb. s. II-3757, bod 237, a z 20. marca 2002, ABB Asea Brown Boveri/Komisia, T-31/99, Zb. s. II-1881, bod 240.

49 — Podľa odvolateľa Súd prvého stupňa potvrdil existenciu tohto pravidla v rozsudku z 29. apríla 2004, Tokai Carbon a i./Komisia (T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Zb. s. II-1181, bod 435).

hodnutiu Komisie z 15. mája 1998 vo veci T-112/98. Nemôže mu vytýkať, že úspešne využil svoje práva na obhajobu, keď rozhoduje, či je výška pokuty, ktorá mu bola uložená, primeraná.

3. Tvrdenia Komisie

114. Komisia sa domnieva, že tri výhrady vznesené na podporu tretieho odvolacieho dôvodu nie sú prípustné, pretože odpoveď na otázku, či podnik prispel k určeniu porušenia pravidiel hospodárskej súťaže a hodnotenie významu tohto prínosu v porovnaní s prínosom iných podnikov, sú skutkovej povahy a zahŕňajú posúdenie skutkového stavu. [50] Táto právomoc prislúcha výlučne Súdu prvého stupňa, a nie Súdnemu dvoru v štádiu odvolania.

115. Odvolateľ okrem toho nepotvrdil, že sa Súd prvého stupňa dopustil vecných chýb pri svojom posúdení skutkového stavu alebo dôkazov.

116. Komisia sa ďalej odvoláva na ustálenú judikatúru, podľa ktorej v štádiu odvolania nie je Súdny dvor z dôvodov spravodlivosti oprávnený nahradiť posúdenie Súdu prvého stupňa v súvislosti s výškou pokuty svojím posúdením. [51]

117. Vo veci samej Komisia spochybňuje prvú výhrady tvrdením, že v bodoch 299 a 300 Súd prvého stupňa starostlivo preskúmal rozdiely medzi spoluprácou, ktorú poskytol Komisii Vallourec prostredníctvom pána Verlucu, a spoluprácou, ktorú jej poskytol Mannesmann prostredníctvom pána Bechera. Okrem toho odvolateľ nepreukázal, že sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď skúmal, ako Komisia využíva voľnú úvahu, ktorou disponuje pri stanovení pokuty.

118. Druhá výhrada je tiež zjavne nedôvodná, pretože je založená na nesprávnom výklade bodu D 2 druhej zarážky oznámenia o spolupráci. V súlade s týmto ustanovením môže mať podnik prospech zo zníženia pokuty od 10 do 50 %, ak po doručení oznámenia o výhradách informuje Komisiou o tom, že v zásade nespochybňuje skutkový stav, na ktorom Komisia zakladá svoje obvinenia.

50 — Uznesenie zo 17. septembra 1996, San Marco/Komisia, C-19/95 P, Zb. s. I-4435, bod 39.

51 — Pozri okrem toho rozsudok z 18. septembra 2003, Volkswagen/Komisia, C-338/00 P, Zb. s. I-9189, bod 151.

119. Keďže súťažné právo Spoločenstva stanovuje odlišné právne účinky podľa toho, či je príslušný skutkový stav výslovne prijatý alebo nie, [52] v prejednávanej veci nedošlo k rozdielu v zaobchádzaní, ktorý by mal Súd prvého stupňa napraviť.

120. Vo vzťahu k tretej výhrade Komisia pripomína, že je neúčinná, pretože je namierená proti subsidiárnemu dôvodu rozsudku Súdu prvého stupňa, a preto nie je prípustná.

121. Okrem toho správa a posúdenie skutkového stavu uvedené v bodoch 311 a 312 napadnutého rozsudku sú správne a Súd prvého stupňa z nich mohol vyvodiť, že v priebehu správneho konania Mannesmann v skutočnosti nespolupracoval.

4. Posúdenie

122. Výhrady a tvrdenia som vyššie uviedol relatívne podrobne, aby som mohol týmto spôsobom sprostredkovať skutkovú povahu výmeny tvrdení medzi účastníkmi konania.

123. Skutková povaha týchto tvrdení vyplýva zo skutočnosti, že posúdenie Súdu prvého stupňa o predmetných častiach rozhodnutia, ktoré sa týkajú výpočtu a zníženia pokuty, zahŕňa aj posúdenie skutočností a okolností, ktoré neboli predložené na opätovné preskúmanie v štádiu odvolania.

124. Tvrdenia predložené Komisiou proti prípustnosti všetkých týchto troch výhrad sú na prvý pohľad presvedčivé.

125. Túto medzeru možno v štádiu odvolania napraviť len vtedy a v rozsahu, v akom je na prvý pohľad zrejmé, že sa Súd prvého stupňa dopustil zjavne nesprávneho posúdenia a napríklad nesprávne neprihliadal na skutočnosti a okolnosti, ktoré by, keby boli zohľadnené, viedli k úplne odlišnému konečnému posúdeniu. [53]

126. Súd prvého stupňa nezanedbal skutkové okolnosti, ktoré potvrdzujú, že zásada rovnosti zaobchádzania bola pri výpočte uložených pokút porušená, ani pri posúdení výhrady podanej na prvom stupni, podľa

52 — Pozri rozsudok zo 16. novembra 2000, SCA Holding/Komisia, C-297/98 P, Zb. s. I-10101, bod 39, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. júla 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, T-224/00, Zb. s. II-2597, bod 227.

53 — Pozri okrem toho rozsudky z 11. februára 1999, Antillean Rice Mills a i./Komisia, C-390/95 P, Zb. s. I-769, bod 29, a zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, Zb. s. I-5291, bod 49.

ktorej Komisia pri uplatňovaní oznámenia o spolupráci zaobchádzala s Mannesmannom rozdielne ako s Vallourecom, ani pri porovnaní reakcie Mannesmannu na oznámenie o výhradách s reakciou Dalmine.

127. Pri porovnaní Mannesmannu s Vallourecom Súd prvého stupňa v bodoch 299 až 301 presvedčivo vysvetľuje, prečo bola spolupráca s Vallourecom prostredníctvom pána Verlucu z kvalitatívneho a kvantitatívneho hľadiska úplne odlišná od spolupráce s Mannesmannom prostredníctvom pána Bechera.

128. Pri porovnaní spoločností Mannesmann a Dalmine Súd prvého stupňa vyvodzuje vo svetle znenia bodu D 2 druhej zarážky oznámenia o spolupráci správny záver zo skutočnosti, že Mannesmann naproti Dalmine jasne Komisii neoznámil, že výslovne nespochybňuje skutočnosti, ktoré sú základom oznámenia o výhradách. Vzhľadom na odlišné právne účinky, ktoré sú spojené s odlišnými reakciami oboch podnikov, [54] tak rozdiel vo výške pokút nenaznačuje právne relevantnú nerovnosť zaobchádzania.

54 — Pozri bod 119 vyššie a poznámku pod čiarou 52.

129. Domnievam sa, že tretia výhrada je čisto a jednoducho neprípustná, a teda aj neúčinná, pretože je namierená proti subsidiárnemu dôvodu rozsudku Súdu prvého stupňa.

130. Pre úplnosť k tomu dodávam, že Súd prvého stupňa mohol rozhodnúť, že správanie, ktoré viedlo k tomu, že Mannesmann nikdy neoznámil informácie, ktoré mal poskytnúť, bez ohľadu na žalobu, ktorú podal proti predmetnému rozhodnutiu a ktorá viedla k rozsudku vydanému v už citovanej veci Mannesmannröhren-Werke/Komisia, nemožno považovať za spolupracujúci prístup.

131. Z toho vyvodzujem záver, že tretí odvolací dôvod je v celom rozsahu neprípustný.

VI — Trovy

132. V súlade s článkom 69 ods. 2 rokovacieho poriadku navrhujem, že vzhľadom na to, že Komisia navrhla zaviazať odvolateľa na náhradu trov konania a že odvolateľ nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

VII — Návrh

133. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor:

1. zamietol odvolanie v celom jeho rozsahu;

2. zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.